

POSTANOWIENIE

Dnia 22 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa L. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
spółki komandytowej z siedzibą w J.
przeciwko E. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 grudnia 2020 r.,
na skutek skarg kasacyjnych obu stron
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 20 listopada 2019 r., sygn. akt I AGa [...],

- 1. odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej powódki,**
- 2. odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej pozwanej,**
- 3. znosi między stronami koszty postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Ta regulacja przesądza, że orzeczenie w przedmiocie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zapada tylko po uprzednim dokonaniu oceny istnienia przyczyn

określonych w powołanym przepisie, tylko one bowiem i ich uzasadnienie mogą być przedmiotem tzw. „przedsądu” i decydują o jego wyniku. Jednocześnie przypomnieć trzeba, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i jego rolą nie jest korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

W badanej sprawie wyrok sądu drugiej instancji został zaskarżony zarówno przez stronę powodową, jak i przez stronę pozwaną.

Powód L. sp. z o.o. sp.k. z siedzibą w Jankowicach we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wskazując, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, które ujął w formie pytania: „Czy w przypadku, gdy wierzyciel dochodzi zapłaty jedynie części kary umownej, a sąd uznaje karę umowną w pełnej wysokości zastrzeżonej w umowie stron za rażąco wygórowaną, sąd może zmiarkować dochodzoną część kary umownej odpowiednio do miarkowania, jakiemu podlegałaby kara umowna w pełnej wysokości, bez dodatkowego zbadania, czy kwota dochodzona przez wierzyciela tytułem jedynie części kary umownej jest rażąco wygórowana?”.

Pozwany E. sp. z o.o. z siedzibą w Ł. we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wskazując, że Sąd Apelacyjny naruszył art. 398²⁰ k.p.c. przez nierozważenie okoliczności wskazanych w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2019 r., II CSK 58/18, a w konsekwencji - niezastosowanie przedstawionej w wyroku kasatorskim wykładni przepisów art. 353¹ k.c. i art. 484 § 2 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Powołanie we wniosku przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. zobowiązuje skarżącego nie tylko do sformułowania zagadnienia prawnego, ale do przedstawienia wyczerpującej argumentacji prawnej wskazującej na rzeczywiste istnienie wątpliwości ujętych w sformułowane zagadnienie. Analiza uzasadnienia problemu przedstawionego przez powoda nie zawiera żadnych argumentów natury prawnej. Skarżący akceptuje koncepcję obniżenia kary umownej przyjętą przez Sąd Apelacyjny, jako logiczną, ale nie wyklucza możliwości

innej, to jest badania czy dochodzona część kary umownej jest rażąco wygórowana. Zważywszy, że w wyroku z dnia 5 marca 2019 r. II CSK 58/190 wydanym w sprawie niniejszej, Sąd Najwyższy wypowiedział się o miarkowaniu kary umownej w sytuacji, gdy na skutek rozdrobnienia roszczenia powód dochodzi jedynie jej części, nie ma żadnej istotnej potrzeby uzyskiwania kolejnej wypowiedzi Sądu Najwyższego w tej kwestii.

W odniesieniu do wskazanej przez pozwanego przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., to jest oczywistej zasadności skargi kasacyjnej przypomnieć trzeba, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa albo wydane zostało w wyniku dostrzegalnej w sposób pewny i niewątpliwy, bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej, błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11, 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15). Brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że w badanej sprawie tak rozumiana przesłanka wystąpiła. Wbrew stanowisku skarżącego Sąd Apelacyjny przy ponownym rozpoznaniu sprawy uwzględnił podglądy prawne opisane przez Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 5 marca 2019 r. i przedstawioną tam wykładnię art. 353¹ i art. 484 § 2 k.c., a przekonanie skarżącego, że argumentacja Sądu Apelacyjnego jest niewystarczająca, nie uzasadnia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skarg kasacyjnych do rozpoznania.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c.

ke